

Rejsebrev fra Uruguay

Jeg synes egentlig aldrig, at jeg har været udsat for nævneværdige problemer på mine rejser, men må nok sige, at mit første møde med Sydamerika ikke begyndte helt glat.

Første etape på 12 timer fra Bjerringbro station til Madrid foregik fint med DSB og SAS's hjælp.

Derefter måtte jeg vente 12 timer i Madrid, medens mit fly over Atlanten time for time blev udsat, da det på grund af tekniske problemer ikke var ankommet fra Las Palmas som planlagt. Men endelig kom vi da af sted kl 06 næste morgen. At man ikke have fået serveringen ændret, så morgenmaden blev kylling med pastasalat var til at acceptere:)

Så efter sidste etape på 12 timer til Buenos Aires landede vi sidst på eftermiddagen lokal tid.

Det hjalp dog hurtigt på humøret, at vejret var strålende solskin med 26 gr varme, og jeg hurtigt fandt stoppestedet for bybusserne, så jeg for 2,60 kr fik en to timers rundtur med en del afstikkere på vejen ind til centrum i denne enorme by med 15 mill indbyggere. Jeg sad oppe ved chaufføren, og selv om vi havde lidt svært ved at forstå hinandens dialekt, så passerede vi både Evitas bydel, fornemme områder med store

villaer, en del mere primitive kvarterer samt mange af de store officielle bygninger, bl.a. Casa Rosita - hvorfra man jo i filmen Don't Cry for Me Argentina så Evita og Juan Peron vinke til folket.

Vel installeret på mit hostel gik jeg straks en tur ned i det lokale kvarter, San Telmo, hvor der allerede var gang i tango-musikken på Plaza Dorrego. Selv om klokken nu var over 19, og jeg var enormt sulten, så måtte jeg vente yderlige en halv times tid inden den restaurant, jeg havde udset mig, var klar til servere. Måltiderne her er åbenbart forskudt, ligesom i Spanien, hvor deres frokosttid passer til min aftensmadtid. Men der var jo masser at se på, og da kokken var klar, så tog jeg en dobbelt portion udbenet, flad grillstegt kylling med salat og vin.

Jeg fandt dog lidt senere ud af, at min mave - efter de mange timer uden mad - åbenbart havde troet, at den skulle på skrump, så selv om kyllingen var lækker og saftig, så måtte jeg levne lidt.

Så vidt så godt, men da jeg så skulle i seng, følte jeg mig pludselig temmelig utilpas. Der må have været nogle helt usædvanlig aggressive salmonella bakterier i kyllingen, for det blev en yderst ubehagelig nat. Efter et par døgn uden rigtig søvn foregik det meste nærmest som et uvirkeligt mareridt, og om morgenen kunne jeg desuden hverken løfte eller dreje mit hoved. For bare at komme ud af sengen, måtte jeg holde om hovedet med begge hænder, så

jeg ikke skulle bevæge nogen muskler i hals og nakke, hvilket er en umulig opgave, så jeg bad de flinke mennesker om at ringe efter en læge. Da var jeg kommet på benene, og han kunne uden at røre mig fortælle, at jeg havde fået noget, der nok er en slags heksekud, og at han ville give mig en indsprøjtning og skrive en recept på tabletter. Da jeg aldrig har fået anden medicin end et par hovedpinepiller en gang i mellem, så takkede jeg nej til tilbuddet, og fik i stedet arrangeret en aftale med en fysioterapeut sidst på dagen.

Jeg var helt afkræftet og havde temmelig ondt, så jeg var et øjeblik indstillet på bare at droppe resten af turen. Jeg ringede faktisk til SOS forsikringen for at høre deres råd, og vi blev enige om, at hvis ikke massagen hjalp, så skulle jeg kontakte et lokalt hospital. Det var ikke godt at ligge ned (alene tanken om at skulle op at stå igen), så jeg gik lidt rundt i området. Jeg måtte holde hovedet stift og let foroverbøjet, så jeg kunne ikke rigtig se noget, og det var et problem, når jeg skulle krydse vejene, hvor jeg med hænderne om hovedet langsomt måtte dreje hele kroppen for at se efter trafikken.

Men endelig kom jeg da op på 5. sal i en privat konsultation, hvor en stor, sød dame hurtigt forstod problemet og gik i gang med behandlingen. Til min overraskelse var musklerne ikke særlig ømme, men så vidt jeg kunne forstå på hende, så var der nogle sener, der havde viklet sig sammen og som hun prøvede at rette ud.

Jeg følte mig ikke meget bedre, da jeg gik derfra, men det må alligevel have hjulpet, for efter en god nattesøvn havde jeg det næste dag så godt, at jeg besluttede at fortsætte turen, som planlagt.

Ved middagstid tog jeg så ned til havnen og købte en billet med færgen til Colonia del Sacramento, Uruguay, byen på den anden side af La Plata floden. Det blev en festlig overfart, da en stor del af passagererne var fodboldtilskuere, der skulle til en kamp mellem et hold fra Buenos Aires og et uruguay'sk hold, og de hoppede, dansede og sang på hele overfarten. Alt var fredeligt og festlig om bord, men da vi ankom stod der maskingeværbevæbnet politi med skjolde, hjelme og hunde klar til at eskortere dem til de ventende busser - så det kan åbenbart også gå voldsomt til.

Colonia er en helt speciel og hyggelig lille by, der blev grundlagt af nogle portugisere fra Brasilien i 1680, og som har bevaret den gamle stil og atmosfære. Byen er omfattet af UNESCO's fredning af bevaringsværdige lokaliteter. Alle byens gader har masser af store træer - med 5-6 træer for hver lygtepæl - og der er ingen lys kryds i byen. Fodgængere har forret, så når man nærmer sig vejen, holder trafikken tilbage - hvilket naturligvis også

bidrager til den afslappende atmosfære.

Og i går havde jeg fået så meget appetit tilbage, at jeg bestilte en pizza til aftensmad, men kunne alligevel kun få det halve ned. I dag prøvede jeg med stegt fisk, og da var tallerkenen tom, så selv om jeg på mine vandreture holder lidt flere pauser end normalt, så går det atter fint. Det lokale fadøl af mærket Pilsen er fremragende og styrkende - men med det navn har det nok også stamtavlen i orden. Jeg måtte dog finde et andet udskænkingssted tidligere på dagen, da de kun havde de normale 2 l flasker, hvilket er rigeligt lige midt i middagsvarmen.

I morgen tager jeg bussen til hovedstaden, Montevideo, og dagen efter med den ugentlige afgang til Florianopolis, Brasilien, hvor min hollandske værtinde netop har lovet at hente mig i lufthavnen.